

Nälkä ja jano

(Vuodelta -91)

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

"Minun henkeni näyntyy minussa, sydäntäni kouristaa minun rinnassani.

Minä muistelen muinaisia päiviä, tutkiskelen kaikkia sinun töitäsi ja ajattelen sinun kättesi tekoja. Mminä levitä käteni sinun puoleesi. Niinkuin janoinen maa, niin minun sieluni halajaa sinua."

Daavid (Ps.143:4-6)

Muutama viikko ennen syntymäpäivääni näin yksinkertaisen ja tärkeän tuntuisen unen.

Minulla oli edessäni vasemmalla puolella teologia ja oikealla puolella psykologia. Vaikka niillä ei ollut mitään symbolista muotoa tai selvää hahmoa, tiesin, että siinä ne olivat. Niiden välissä näin kaikki ne sillat, kytkennät ja oivallukset joita olin löytänyt niiden välillä ja joista olin aikanaan innostunut tavattomasti. Katsellessani tätä koin kaiken näkemäni tavattoman kuivana, auttamattoman vanhentuneena, aikoja sitten opittuna ja tylsänä. Mikään vanhoista oivalluksistani ei sytyttänyt sydäntäni. Mikään näkemästäni ei saanut minua palamaan.

Tunsin vain ääretöntä nälkää ja janoa:

"Jumala anna minulle jotain, mitä tahansa, kuinka yksinkertaista tahansa, vaikka vain palava pensas, kunhan se vain sytyttää sydämeni uudestaan."

En rukoillut uutta oivallusta, ideaa tai innostavaa ajatusta. Tajusin jotenkin, että kantavien ajatusten kantovoima alkaa olla loppumassa. Lentävät ajatukset eivät enää riitä nostamaan minua siivilleni.

Tarvitsen jotakin muuta.

Heräsin itku kurkussa. En itkenyt, mutta kurkussani tuntui valtava kaipuu - nälkä ja jano.

Vähän sen jälkeen eräs ystäväni sai tietystä syystä terapeutiltaan yhden istunnon ilmaiseksi. Terapeutti kehotti häntä säästämällänsä rahalla ostamaan jotakin itselleen tärkeää. Ystäväni meni kirjakauppaan ja löysi sieltä Ortodoksien julkaiseman kirjan. Seuraavana päivänä hän sai kutsun syntymäpäivilleni ja päätti antaa ostamansa kirjan minulle lahjaksi.

Kirjan on kirjoittanut **Ateenan Panteioksen** valtiotieteen tiedekunnan filosofian professori **Kristos Jannars**. Sen nimi on yksinkertaisesti *Nälkä Ja Jano*. Heti kun sain sen muistin näkemäni unen ja kerroin sen lahjan antajalle.

Sen jälkeen jäin ihmettelemään minne kirja häipyi lahjapöydältäni. Joku oli tietämättäni ottanut sen luettavakseen.

Viikon päästä istuin keskustelemassa erään asiakkaani kanssa. Seurattuani jo pitkään hänen elämäänsä olin juuri sanomassa kuinka koin, että ongelmien todellinen olemus on jonkun esiripun takana, jonne psykologia ei yllä. Vastaus samoihin ongelmiin on saman esiripun takana. Mitä siellä on, sen Jumalan Pyhä Henki näyttää tai sitten ei. Sitä ei voi inhimillisen ymmärryksen kautta tavoittaa.

Juuri kun olin sanonut, että minulla on tavaton jano sen esiripun takaiseen todellisuuteen kirjan lainaaja koputtaa toimistoni ovelle ja tulee palauttamaan lainaamansa kirjan. Kieltämättä koin näennäisessä yhteensattumassa tiettyä johdatuksen sivumakua. Siksi luin kirjan yhdeltä istumalta seuraavana yönä. Seuraavana päivänä minua pyydettiin referoimaan samaista kirjaa. Sanoin etten voi.

"Sen lukeminen oli kuin tulessa kävelemistä. Miten tulenlieskoja voi referoida?"

Aamulla lainasin sen ihmiselle, jonka kanssa olin edellisenä päivänä keskustellut. Se osoittautui hänellekin äärettömän kipeäksi ja tärkeäksi kirjaksi.

Arkana lainaan siitä joitakin sitaatteja. Vakavaa sydämen tien etsijää kehoitan kuitenkin hankkimaan kirjan itselleen (kustanataja: **Ortokirja**). Kokonaisuudesta irrotetut sitaatit eivät anna tälle kirjalle oikeutta, eikä sen haastavinta sanomaa pysty niiden avulla välittämään. Ne ovat vain kevyitä makupaloja vaikeasti sulavasta ateriasta. Koen ne kuitenkin hyvin tarpeellisiksi tyhjiydestä kevyiden lupauksen maailmassa, jossa evankeliumiakin myydään lupaamalla välitöntä tyydytystä, täydellistä parantumista ja instant-raitkaisua kaikkiin ongelmiin.

Väliotsikot ovat omiani.

Nälkä ja jano.

"On hetkiä, jolloin olen varma kuolemani aiheuttajasta: tulen kuolemaan janoon. Eikä tämä ole kerskausta, se on kidutusta."

"Sielun nälkä on useimmiten suurempi kuin kaikki hyvytydet, joita sille tarjotaan! Tämän vuoksi ihmisen väistämätön osa maankamaralla onkin nälkä ja jano. Mitä väkevämmin elämän erityisiä iloja

maistaa, sitä kalliimman hinnan janosta maksaa. Arkipäiväisyyden vertaaminen suuren ilon hetkiin synnyttää ikävän, ja ikävä muttuu sammumattomaksi näläksi ja janoksi."

"Jokaisen lähteen lähellä väijyy tyydytys. Ja tyydytys on hirttosilmukka. Jos sammutat janosi juomalla, olet jo orja."

"Jumalan etsintä on ennen muuta jatkuvaa nälkää ja janoa, ääretöntä täyteyden hakemista. Jumalan olet löytävä yksinäsi: mitä sinulle Jumalasta sanotaan tai opetetaan, koskaan Häntä ei kyetä sinulle paljastamaan..."

Onnellisia ovat ne, jotka eivät koskaan kyllä eivätkä täyty jumalan-nälässään ja -janossaan. Se tarkoittaa, että he rakastavat suuresti Jumalaa. Onnettomia ja sääliittäviä ovat puolestaan ne, jotka uskovat löytäneensä Jumalan ja omistavat Hänet liian eettisinä määräyksinä, muodollisena ja kuollena perinteenä, jonka he itse ovat muotoilleet..."

"Vaellus, jossa Jumala on niin niukasti mukana, on kärsimys. Se on pelottava nälän ja janon kärsimys. Ehkä ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, hyvettä, ovat autuaita. Minä, joka isoan ja janoan Jumalaa, olen onneton. Etsin mahtavuutta, mutta saan maistaa vain alhaisuutta, pienuutta. Koko olemassaoloni on valtavaa tarvetta päästä kosketuksiin Jumalan kanssa, mutta pääsen koskettamaan vain Hänen jälkiään. Jumalan jäljet ovat Hänen poissaolonsa suuria merkkejä. Rakastetun hahmon heijastus tai peilikuva ei voi koskaan antaa rakkaudelle täyttymystä. Jumalan jälkien näkeminen ei voi koskaan sammuttaa janoa, joka sisässäni palaa Häntä kohtaan.

Missä Jumala siis on? Miksi hän jatkuvasti on niin hiljaa, niin vaikeasti lähestyttävissä, alati piilossa? Kutsun Häntä huudoin ja valituksin, mutta Hän vastaa poissaololla ja vaikenemisella. Miksi? Eikö Hän näe minua? Häntä etsiessäni olen saavuttanut elämäni ääret. Vielä yksi askel ja etsintäni veisi minut kuoleman valtakuntaan."

"Jos Jumala ei maailmassa ole lakkaamaton kipu, hillitön nälkä ja jano, silloin tässä maailmassa ei ole mitään, joka muistuttaa taivasta."

"Tässä maailmassa Jumala on oleva minulle aina vain tie, ei matkan pää, vain kipeämistä, mutta ei vuoren huippu. Sellainen Jumala on. Jos hän olisi saavutettava päätepyssäkki maallisessa vaelluksessani, Hän ei olisi nälkäni ja janoni arvoinen..."

Koska Hänen tulemuksena askeleet ovat meluttomat, äänettömät ja minun katseeni on lyhyt, lyhytnäköinen, en pysty erottamaan Häntä kaukaa. Ja kuitenkin nälkä ja jano sanovat minulle, että Hän on tulossa. Vaikkakin vaiteliaana ja kätkeytyneenä."

"Siunattu on ihmisen nälkä ja jano, sillä se on elämämme voimallisin koettelemus ja suurin toivo."

Muutoksen mystinen maku.

"Uutuudenjano, joka on sisässämme, omaperäisyydenjano, on elämänjanoa. Elämää ruokitaan muutoksella. Kuoleman luonteenpiirre on jähmettyneisyys ja pysähtyminen... Sisimmässämme on elämänjano, ja elämän maun aistimme vain, kun koemme muutoksen mystisen ilon..."

Mitä mahtavampi sisimmässämme on elämänjano, tarve voimalliseen olemassaoloon, sitä vaativammaksi myös kasvaa kaipuamme alati uuteen. Elämän jännitys ja aitous mitataan omaperäisyyden ja muutoksen perusteella. Elämää eniten kuollettavia vihollisia ovat asiain sairaaloinen toistaminen, rutiini ja heikkous, joka usein estää ihmistä toteuttamasta uutta elämässään..."

Suuri ja pieni elämä

"Suuri päämäärä on vaikea kumppani. Se on vaikea, koska se on suuri. Useimmiten sen suuruus ylittää murskaavasti jokaisen päivän pikkuelämän.... Ja kuitenkin suuri päämäärä tahtoo elämässä ensimmäisen sijan. Se on aina hyvin vaatelias. Se ei kykene kompromisseihin pikkuelämän kanssa. Se on kadehtija, joka haluaa ihmisen kokonaan omakseen, orjakseen.. Se on kyltymätön vaatimuksissaan. Pieni elämä kohtelee meitä paljon paremmin... Kaipaavat pienen elämän huolettomuutta ja silloin suuren päämäärän paino kasvaa kestäättömäksi, se painostaa ihmiselämäsi niin, että uskot sen lopulta murskaavan sen... Kaikkea elämään kuuluvaa ei voida mitata helppouden mitalla. Siten punnittuna elämällä ei ole arvoa... Kuitenkin ihmiselle, jolla on sisässään Jumalan kipinä, velttouden ja tukahduttavan varmuuden seinät ovat vankila. Jos sinne tietoisesti sulkeutuu, siitä on pakko maksaa kalliisti."

Sisäisen elämän vallankumouksellisuus.

"Hyvin harvat pysyvät hengissä aitoina ihmisinä kaavojen tyrannimaisen pakkovallan alla. Jokainen kieltäytyminen alistumasta kaavojen ylivaltaan merkitsee vallankumousta. Tuo sana kaikuu kauniisti ja

innostavasti, mutta on hyvin vaikeaa olla jatkuvasti vallankumouksellinen. Miksi se on niin vaikeaa? Koska sinun on itse otettava vastuu vaelluksestasi. Kaavamaisuuden tuottama suuri helpotus on juuri tätä: kaavat antavat sinulle mahdollisuuden luopua vastuusta. Seuraat edellisten jälkiä, vastuu vaelluksestasi on yhteinen, se on siirtynyt monien käsiin."

"Olemassa oleminen merkitsee sitä, että elää tietoisesti sisäisen ja ympäröivän maailman traagista vastakkaisuutta... kahden maailman, sisäisen ja ulkoisen, traaginen vastakkaisuus on edellytys sille, että sisäinen elää, ja sen vuoksi myös välttämätön ehto myös sille, että olemme ihmisinä olemassa."

"Hän näki koko sisäisen maailman rakentamisen pienenä epäonnistuneena vallankumouksena ihmisyhteisössä vallitsevaa perinteisyyttä ja tavallisuutta vastaan. "Elämäni", hän sanoi, "on pieni epäonnistunut vallankumous, joka hukkuu omaan vereensä ennen kuin ehti tuoda maailmaan muutoksen henkäyksen." Kuulemastani lähtien nämä sanat ovat painaneet sieluani suuren ristin tavoin."

Siunattu ja kirottu yksilöllisyys.

"Aito ihminen on ja pysyy aitona vain niin pitkään, kuin hän keskeytyksettä etsii ja lakkaamatta hakee..."

"Aito ihminen ei pysähdy mihinkään kaavaan, ei yhteenkään jähmettyneeseen elämämuotoon. Hänen elämänsä on lakkaamaton, jokapäiväinen protesti tavanomaisuutta vastaan. Sisäinen, olemuksellinen protesti. Mikään kaava ei pysty vaatimaan häntä omakseen. Vaikka hän saa monilta, vaikka hän velvollisuutenaan on olla kuuliainen monille, hän ei kuitenkaan alistu kenellekään, ei pysähdy kenenkään tykö. Hänen loputon etsintänsä vievät hänet ulos ja pois kaavamaisuuden rajoittuneesta tilasta..."

Etsintä, joka ylittää kaavamaisuudet ja on lakkaamatonta vaellusta elämässä, saa täyteytensä kahden suuren ristin painosta. Ensimmäinen on sisäinen epäily ja ihmisten vihamielisyys.

Vaellatkohan oikein? Siitä kukaan ei voi sinua vakuuttaa. Sinun kaltaistasi ei ollut, ei ketään samanlaista ja yhdenmukaista. Et voi luokitella omaa kokemustasi toisen tapaukseen..."

"Mutta instituutiot ja perinteiset arvot ovat auktoriteetti, joka jakaisi vastuusi. Kun kiellät ne, jätät tiellesi ilman tukea, joka sinua kovin helpottaisi. Sinä hetkenä, kun päätämme elää persoonallista elämää, kulkea oman etsinnän tietä, meidän on nostettava raskas, ehdottoman henkilökohtaisen velvollisuuden taakka, jota ei kevennä eikä jaa kukaan toinen..."

"Mitä laajemmin tajuamme elämän ja olemassaolon, sitä enemmän kokemuksemme ravistavat yltään samankaltaisuuden kuolinvaatteet ja pukeutuvat aina omaperäisyyden erottuvaan laatuun.

Kuolema, joka kävelee totunnaisuuden teitä, joka pitäytyy muodollisiin sanontoihin, joka luo kasvoille joka päivä samaan ilmeen, joka varjostaa pysyvän arkipäiväisen ympäristön kohteita. Kuolema, jota ihmisillä ei ole ollut rohkeutta kutsua kulkutaudiksi, rutoksi, koleraksi, tulehdukseksi, kuolioksi, ja siksi ne nimittävät sitä rutiiniksi..."

Turvallinen ja vaarallinen elämä.

"On ihmisiä, jotka aina katsovat epäluuloisesti ja vihamielisesti jokaista kaavamaisuuksien rikkomista... He uskovat omaperäisyyteen liittyvään vaaraan ja ovatkin oikeassa. Kaavojen rikkomiseen sisältyy ennen muuta suuri vaara. Mutta se on aidon ihmisen raskas osa. Hän maksaa aitoudestaan jokapäiväisen tuhoutumisen tunnolla. Hänen elämänsä punnitaan lakkaamatta vaaran rannalla."

"Janoat turvaa, tukea jokapäiväiseen elämään. Järjestäytyneen yhteisön voima on suoja, elämän tuki. Mutta järjestäytyneen yhteisön on myös kaulapanta, aukottomasti määritelty elämänmalli. Sinä pidit parempana pysyä siitä vapaana, yksin."

"Kaikki ihmiset etsivät uutta, uutuudenjano on yleinen ilmiö. Sama ei päde omaperäisyyteen.

Useimmat ihmiset pelkäävät omaperäisyyttä ja ennenkokematonta. Sellainen kauhistuttaa heitä. Sen tähden he sekä uskovat asioiden samanlaisuuteen että ovat vahvoja muistuttaessaan jotakuta toista. Näin kuolema löytää monia avoimia ovia elämään..."

Tappava velvollisuus.

"Lähestyit ihmisiä, joiden velvollisuutena ja tehtävänä on kantaa rakkauden julistusta. Heidän sanomansahan on sellainen, että ainakin heidän läheisyydessään myös sinun hellyytesi pitäisi voida elää. Mutta, katsos, velvollisuus, tehtävä, olikin leikannut rakkauden sydäimestä, vienyt sen aivoihin ja huulille. Kaikki mikä on velvollisuutta tai tehtävää eikä sydämen pakottava tarve, kohtaa pakosta tämän tuomion. Velvollisuus on tehnyt rakkauden ihmisistä opettajia, rankaisijoita, kovia ja

sydämettömiä. He ovat pyrkineet innokkaasti voittamaan sinut julistuksellaan, mutta heidän mielenkiintonsa on kohdistunut pelkästään palkanarvoiseen asiaan eikä sydämesi ainutlaatuisuuteen."

Siunattu ja kirottu perinne

"Peittääkseen pikkusieluisuutensa he ovat ryhtyneet "perinteisten arvojen" suurisuuisiksi houkutuslinnuiksi. Voi uudistajaa, joka haluaa vastustaa perinteen luomia instituutioita!"

"Perinne ei voi millään tavoin olla toistamista; perinne on osallistumista. Olemuksellista osallisuutta menneisyyden elämäkokemukseen, halua oppia ja tutkia sitä, mutta myös ehdotonta tasa-arvoisuutta nykyisyyden vaatimusten kanssa. Perinne on arvokas helminauha, johon kukin sukupolvi lisää oman elämänsä rikkauden. Jos tyydyt työskentelemään vain menneisyyden aarteiden parissa lisäämättä joukkoon omaa nykypäiväsi, alennat helminauhan pelkäksi leikkikaluksi ja annat sen välinpitämättömästi menettää merkitystään. Ja ennen pitkää leikkikalusta kasvaa ketju, joka sitoo kätesi ja hävittää elämän halusi ja luovuutesi.

Yhdistyminen menneisyyteen on osallistumista elämän rikkauteen, jonka menneisyys on jättänyt meille perinnöksi. On lapsellista kieltäytyä omaksumasta elämäkokemuksia, jotka meitä edeltäneet ovat ajassa paljastaneet ja etsiä kaikkialta neitseellisiä kokemuksia. Jos niin teet tulet lakkaamatta käyttäytymään lapsen tavoin, olivatpa alkuperäiset elämän lähteesi sisimmässäsi kuinka rikkaat tahansa...

Joka perustaa etsintänsä kaiken perityn kieltämiseen, se ei mielestäni ole oikealla tiellä. Hän on joutunut umpikujaan ahtaassa paikassa, omassa itsessään ja pyöriskelee loputtomasti itsensä ympärillä...

Aito etsintä merkitsee kulkemista kohti perityn henkilökohtaista, vastuuntuntoista ja oleellista osallisuutta, edeltäneen polven elämään perustuvan kokemuksen omaa maistamista. Siis kulkemista elämäalueilla, jotka meitä edeltäneet ovat paljastaneet, keula kohti uusia horisontteja."

Kuoleman kaipuu

"Isänmaani on väliakaisuus ja elämäni ilmapiiri tämä päivä. Ehkä tämä päivä on iankaikkisuuden läsnäolon pienoismalli... Koko elämä takertuu tähän päivään, huominen on vain kuoleman esimakua. Kuolema on aina läsnä tässä päivässä, tämän päivän maussa."

"Kuolemankaipuu on yksi paon muoto, jonka edessä seison kunnioittavasti. Sillä se todistaa, että väsymys on edennyt äärrajoille. Mutta se joka pitää kuolemaa paon ratkaisuna, ei pysy totuudessa. Joka näkee kuoleman levähdyksensä, ei näe oikein... Kuitenkin kunnioitan niitä, jotka kaipaavat kuolemaa, sillä tiedän, mihin asti on pitänyt päästä kaivatakseen kuolemaa kuin pakopaikkaa pois elämästä."

"Ainoastaan tämän tiedän: kuolemaa vastaan on taisteltava; kuolema syleilee vain vastustajiaan. Muut ovat omiaan sammumaan mädäntyessään."

"Silmäni ovat kuivuneet odotuksesta, sydämeni on pysähtynyt rinnassani. Miksi viivyt, Jumalani?"

Loppukommentit

"Minun sieluni halajaa elävää Jumalaa. milloin saan minä tulla Jumalan kasvojen eteen? Kyyneleeni ovat minun ruokani päivin ja öin, kun minulle joka päivä sanotaan: "Missä on sinun Jumalasi?""

Daavid (Ps.42:3,4)

Arthur Janovin kirja *Huuto sisimmästä* kertoo ihmislapsen varhasimmista ilmaisemattomista tuskista. Janov on perustanut niin kutsutun *primaaliterapian* näiden kaikkein vaikeimmin tavoiteltavissa olevien tuskien purkamiseksi. Se lupaa minusta vähän liikoja ja korostaa vain yhtä ainoaa tekniikkaa varhaislapsuuden tunteiden purkamiseen. Monet kuitenkin ostavat hänen kirjansa virikeostoksena, koska tunnistavat otsikon kautta jotain tuttua itsestään. Jokaisen sisällä on pohjaton huuto, alkuhäätä, joka kestää loppuun asti. Ihminen on elävänä syntynyt rukous, joka odottaa vastaajaansa. Ensimmäiset vastaajat voivat torjunnallaan tukahduttaa tuon huudon alkuunsa. Myökkänä se jää huutamaan ruumiin eri jäsenissä, kipuna ja sairauksina. Ihmisen on saatava huutaa huutonsa tai hän tukehtuu siihen. Primaaliterapia kutsuu tuon tukahdutetun perushuudon ulos, houkuttelee sen piilopaikoistaan tietoisuuteen, mutta ei voi vapauttaa siitä, eikä voi loppuun asti vastata siihen. Vaikka kuinka parut ja purat varhaisimpia turhautumisiasi, jäät silti nälkäiseksi ja janoiseksi. Huuto sisimmästä ei sammu ennenkuin se löytää vastaajan, joka lopultakin tyydyttää nälkäisen ja janoisen sydämen. Mutta kuka siihen vastaisi? Lempeinkään äiti ja hellinkään isä ei pysty loppuun asti vastaamaan ihmissydämen perushuutoon. Ymmärtäväisinkään ystävä tai rakastavinkaan puoliso ei koskaan riitä lopulliseksi vastaukseksi tuohon huutoon. Jokainen voi tarjota siihen jotakin, mutta viimeisellä rannalla

voimme korkeintaan jakaa yhteisen huutomme, huutaa yhdessä. Ikuisuuden jano ja Jumalan nälkä ei loju ennenkuin ikuinen Jumala löytyy.

Kun Jeesus "...huusi suurella äänellä sanoen:" *Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit!!?*" kuulemme oman perushuutomme Jumalan Pojan huulilta. Jumala itse on astunut ihmisen osaan huutamaan hänen huutoaan. Hän elää meidän huudossamme.

Riittääkö se vastaukseksi? Sammuutaako se kaipuunne? Lopettaako se tuskamme? Ei tietenkään. Se lohduttaa, antaa uskoa, toivoa ja rakkautta, mutta perimmäinen kipu ja kaipuu jää elämään, kunnes näemme Hänet kasvoista kasvoihin. Ennen sitä kohtaamme Hänet luonnon kauneudessa ja turmeluksessa, ihmisen rakkaudessa ja kärsimyksessä, Raamatun sanassa, Jumalan lupauksissa, Pyhän Hengen lohdutuksessa ja pyhissä sakramenteissa. Mutta viimeiseen asti kaikki on parhaimmillaankin vain aavistusta tulevasta. Sen aavistuksen varassa voimme viimeisen huutomme pukea Jeesuksen sanoihin: *"Sinun käsiisi minä annan henkeni."*

"Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat... Ei heidän enää tule nälkä eikä enää jano."(Ilm.7:14 - 17)